

## Hồi 37

# Yêu Công Quái Phương Và Tà Dao Địa Chấn Nảy Sinh Cửu Quàn Hùng

**T**hờ hơn một canh giờ vẫn không thấy Bạch Bất Phục và Đồng Mỹ Hoa quay trở lại, những cảm giác bất an bỗng đến với quần hùng các võ phái gồm các nhân vật nhất môn chi chủ.

Điều đáng lo ngại hơn là cả mục yêu phụ Vô Vi Tiên Tử lẫn lão Quái Phương Tà Dao vẫn không thấy tung tích.

Bồn chồn, nôn nao Đoan Mộc Hạ chợt nói lên ý nghĩ của nàng với Từ Nguyên Hậu:

- Đại ca! Giả như nhị ca chạm trán bọn yêu quái, chúng ta lại ở đây chờ đợi vô tích sự, e nhị ca nguy mất.

Thôi Oanh Oanh cũng không kém nôn nao so với Đoan Mộc Hạ nên nói thêm vào:

- Một mình Phục ca vẫn chưa là đối thủ của Lão Quái. Có thêm mục yêu phụ nữa, nhị ca làm sao đương đầu nổi ?

Từ Nguyên Hậu đi tới đi lui với diện mạo nhăn nhó khổ sở.

Lúc đó, Thanh Từ đạo trưởng và Ngô Thiên đại sư lần lượt lên tiếng:

- Vô lượng thọ phật. Đây là cơ hội duy nhất chúng ta có thể trừ khử mối đại họa. Theo bản đạo, dù Bạch cung chủ đang phải đối đầu với bọn yêu quái hay không, chúng ta đừng để lỡ thời cơ.

- A di đà phật ! Với Bát Quái Loạn Trận mà chúng ta vừa trải qua nhiều kinh nghiệm, bản tăng nghĩ nếu phải đối phó với hai nhân vật quái yêu, chúng ta chưa đến nỗi phải gặp nguy hiểm trong một thời gian ngắn.

Mỗi người nói vào một lời, tựa trung tất cả không còn đủ nhẫn nại để chờ đợi sông như thế này nữa, khiến Từ Nguyên Hậu phải có thái độ.

Nhìn mọi người khắp lượt, Từ Nguyên Hậu dè dặt:

- Nếu chư vị đã đồng lòng, Từ mỗ dù muốn ngăn cản cũng không được. Nhưng có một điều Từ mỗ không thể không nói.

Đoan Mộc Hạ thúc giục:

- Đại ca có điều chi lo ngại mau nói cho mọi người nghe đi.

Từ Nguyên Hậu gật nhẹ đầu:

- Tuy Từ mẫu cũng đang lo lắng cho Bạch Bất Phục như chư vị, nhưng theo thiện ý Từ mẫu tin rằng nếu phải đối đầu với lão Quái và mục yêu phụ, một mình tên nghĩa đệ dù sao cũng dễ xoay sở hơn. Cùng lắm tệ nghĩa đệ vẫn có thể thoát thân.

Hít mạnh một hơi, Từ Nguyên Hậu tiếp:

- Do vậy, việc tất cả chúng ta xông vào Vô Vi Cung ngay lúc này, so bề lợi và hại thì ngang nhau. Vì thế, chúng ta nên có sẵn một sự chuẩn bị. Có khả năng chín người chúng ta phải chia nhau đối phó với lão Quái và mục yêu phụ hai người.

Thanh Từ đạo trưởng nghe đến đây liền vọt miệng lên tiếng:

- Vô lượng thọ phật ! Về việc này bản đạo đã cân nhắc rồi. Nếu lâm phải tình huống đó, với tam tài kiếm trận do bản đạo cùng Phiêu Di sư thái và Đoan Mộc môn chủ liên thủ, việc tạm đối phó với tà đạo kể như tạm ổn. Từ bang chủ và những vị còn lại, tất cả đủ sáu người, xin chia nhau lập trận Xa Luân để tạm ứng phó với mục cung chủ Vô Vi Cung có kiếm chưởng cùng lợi hại như nhau. Chư vị nghĩ thế nào?

Mọi người vừa tỏ ra thán phục vừa phần nào tin tưởng vào kế sách do Thanh Từ đạo trưởng mới tỏ bày. Vì ai ai cũng biết rằng Võ Đang phái vốn có nguồn gốc là đạo gia, các loại kiếm trận biến ảo nhiều huyền cơ nếu được chính chưởng môn nhân phái Võ Đang chủ xướng tất sẽ có tác dụng hữu hiệu. Hướng chi, từ khi rời Phục Ngưu Sơn để cùng kéo đến Võ Di Sơn, Thanh Từ đạo trưởng ít nhiều đã giải thích cho mọi người biết qua những biến hoá cần thiết của Lưỡng Nghi, Tam Tài, Tứ Trượng, Ngũ Hành, lục hợp, thất tinh, bát quái, và cả cửu cung kiếm trận nữa. Nhờ đó, với tứ tượng và phản tứ tượng, mọi người đã có thể chi trì với mục yêu phụ Vô Vi Tiên Tử gần năm canh giờ. Nhưng, trước khi mọi người lên tiếng và đồng tình với lối sắp xếp khả thi của Thanh Từ đạo trưởng, hai tròng cười một cao một thấp bỗng xuất hiện và xoáy vào màng nhĩ của từng người:

- Ha...ha...ha..

- Ha...ha...ha...

Hai tròng cười này cùng với sự xuất hiện của Quái Phướng Tà Dao và mục yêu phụ Vô Vi Tiên Tử nếu chưa đủ làm mọi người kinh tâm thì ngay sau đó, lời nói của mục yêu phụ mới thật sự là tiếng sấm nổ giữa trời quang, có tác dụng như một ngòn đòn giáng thẳng vào tâm thất của từng người trong họ:

- Hừ! Bọn người còn trông chờ vào tiểu tử Bạch Bất Phục nữa à ? Bốn tiên tử không ngại cho bọn người biết một sự thật, Bạch tiểu tử đúng là thiên đường có lối mà không đi, quý môn quan vô nẻo lại tìm vào. Hắn tự dẫn xác vào địa lao và đã bị bốn tiên tử phát động cơ quan giam hãm vĩnh viễn. Ha...ha...ha...

Phản ứng của mọi người sau câu nói này là đủ vẻ. Nghi ngờ có, lo lắng có, khiếp sợ có và có cả sự căm phẫn nữa.

Tuy nhiên, trên tất cả là sự căm phẫn khi mọi người nghe lão Quái Phướng Tà Dao vừa dứt ngọn phướng vừa ngạo mạn lên tiếng:

- Đã hơn một lần ta đã muốn huyết tẩy võ lâm để rửa hận cho tiên phụ phải vùi thây nơi đất khách. Và cũng đã một lần ta bị đảo chủ Bạch Hạc đảo ngăn trở. Lúc này đây, bọn người chỉ là cá nằm trên thớt, ta gia ân cho bọn người bằng cách chỉ cho bọn người hai con đường để đi.

Dứt lời, không chờ quần chúng phát tác, Quái Phướng Tà Dao vừa ném về phía mọi người một lọ nhỏ vừa cười gằn lên:

- Đây là Cuồng Tâm Tán Thần Độc, số lượng đủ dùng cho bọn người chín người. Hừ! Nếu bọn người không chấp nhận điều kiện dễ dãi này của ta thì đừng trách ta có biện pháp khác cứng rắn hơn.

Nhìn chiếc lọ chậm chậm lăn đến chân, mọi người hầu như cùng nghe rõ tiếng của những hoàn Cuồng tâm tán thần độc ở bên trong lọ va vào nhau, tạo nên những âm thanh tuy nhỏ nhưng lại là âm thanh tiếng bước chân của tử thần.

Và mọi người đều có một tâm trạng sẵn sàng ngay lúc Ngô Thiên đại sư tỏ rõ thái độ.

Dùng chân hất chiếc lọ bay qua một bên, Ngô Thiên đại sư dẫn giọng:

- A di đà phật ! Tội ác của các người đã quá nhiều, đến đất trời cũng phải phần nộ. Đây là lời đáp của quần hùng trung nguyên dành cho lũ yêu quái các người.

Thanh Từ đạo trưởng liền khoa kiếm hô hoán:

- Động thủ nào!

Choang! Choang! Choang!

Đúng như sự sắp xếp trước đó, Phiêu Di sư thái và Đoan Mộc Hạ cùng hất kiếm, quyết liên thủ với Thanh Từ đạo trưởng và cùng một phen sống mái với Quái Phướng Tà Dao.

Không chậm hơn, dù chỉ là một sát nã, Ngô Thiên đại sư và năm người còn lại cũng lập tức xông lên.

Thế nhưng, thật là quái lạ khi mọi người cùng nhìn thấy thái độ dửng dưng của mục yêu phụ Vô Vi Tiên Tử.

Không những chỉ dửng dưng mà thôi, mục còn lùi xa về phía sau như không có ý định đương đầu với quần hùng.

Cùng lúc đó, Quái Phướng Tà Dao vụt cầm đại đao ngấp sâu vào nền đá, đồng thời chuyển ngọn phướng từ tả thủ sang hữu thủ.

Kinh nghi tột độ, Ngô Thiên đại sư hốt hoảng kêu lên:

- Mọi người cẩn trọng. Lão quái định dùng yêu công quái phướng huỷ diệt thần trí chúng ta.

Không còn nghi ngờ gì nữa về lời đề tỉnh của Ngô Thiên đại sư. Quái Phướng Tà Dao chọt cắn mạnh vào đầu ngón tay trở tả thủ. Máu phún ra được Quái Phướng Tà Dao vẩy mạnh về phía quần hùng.

Chưa hết, Quái Phướng Tà Dao còn phun chỗ máu từ ngón tay dính vào miệng và phun vào ngọn phướng bên hữu thủ của lão.

Quần hùng tuy cố bước lùi để lão không thể vẩy máu trúng người nhưng vẫn nhìn thấy ngọn phướng đã dính những hạt máu đỏ lấm tấm.

Thanh Từ đạo trưởng vì biết rằng đã muộn bèn ngồi xuống lên tiếng cảnh báo:

- Mau đề khí, thâm liễm ngươn thần, bế nhĩ bế mục. Đừng để yêu công xâm nhập và lung lạc.

Mọi người đã ngồi, dù đã kịp đề khí nhưng khi ngọn phướng trên tay Quái Phướng Tà Dao bị lão run lên bần bật, những âm thanh kỳ quái phát ra cũng ngay lập tức xuyên vào thính nhĩ của mọi người.

Khẽ biến sắc, ngay sau đó quần hùng vội dẹp bỏ tạp niệm, quyết bỏ ngoài tai những âm thanh yêu tà kia và quyết bỏ ngoài mắt những cử chỉ còn thập phần quái lạ hơn do Quái Phướng Tà Dao đang thực hiện.

Hành vi của lão quả thật là kỳ quái nếu không muốn nói là dị hình dị dạng.

Lão nhăn mặt, trợn mắt và xổ tung những sợi tóc cứng như rễ tre của lão ta.

Tuy vẫn rung rung ngọn phướng khiến ngọn phướng cứ phát ra những thanh âm kỳ quái, lão còn dẫm chân thành thịch quanh chỗ lão đứng và quanh cả vị trí có cắm đại đao.

Hoặc là do yêu thuật hoặc là do những lần dẫm chân của lão, phần đại đao còn nhô bên trên nền đá cũng từ từ run lên.

Lúc đầu là chậm, sau nhanh dần. Theo đó, từ đại đao cũng có những âm ba kỳ quái xuất hiện.

Nếu âm thanh lúc mới rồi của Quái Phướng chỉ làm mọi người nghi mà không kinh thì bây giờ, cả Quái Phướng Tà Dao cùng phát ra âm thanh, mọi người mới thật sự kinh tâm động phách.

Bởi âm thanh không còn hoà hữn như lúc đầu nữa. Trái lại, sự trộn lẫn giữa hai âm thanh này cứ như một vật nhọn sắc bén ngay lập tức đâm xuyên qua màng nhĩ và lọt luôn vào não bộ của từng người.

Toàn thân mọi người liền chấn động. Và tùy theo mức thành tựu nông sâu của từng người mà phản ứng của mỗi người mỗi khác!.

Rõ nét nhất là phản ứng của Thôi Oanh Oanh. Do bản thân công lực của Thôi Oanh Oanh là kém nhất nên việc bị chấn động của nàng khiến toàn thân nàng đột nhiên nhảy dựng lên, rồi té ngồi trở lại.

Những người còn lại thì toàn thân càng lúc càng bị chao đảo ngã nghiêng. Và người có nội lực cao thâm hơn thì chao đảo ít hơn, nghiêng ngã ít hơn. Nhưng dầu sao thì cũng là ngã nghiêng chao đảo.

Vốn đang theo dõi từng diễn biến, mục yêu phụ Vô Vi Tiên Tử không thể không nở nụ cười đắc ý.

Vì không bao lâu nữa quần hùng không chỉ bị cuồng như lão nhân Bạch Y công tử, mọi người phải biến thành những hình nhân hoàn toàn vô tri vô giác, mặc cho mục yêu phụ muốn sai xử như thế nào tùy ý.

Thế nhưng, nụ cười đắc ý của mục bồng tắt dần đi khi mục phát hiện thần sắc có vẻ khác thường của Thôi Oanh Oanh.

Với phản ứng trước đó của nàng, rõ ràng Thôi Oanh Oanh bị yêu công Quái Phướng tác động nhiều nhất. Và lẽ đương nhiên, chính Thôi Oanh Oanh phải là nạn nhân đầu tiên của yêu công này.

Vậy mà giờ đây, khi đồng bọn của nàng đang càng lúc càng chao đảo thì tư thế ngồi của nàng hầu như là vững như núi thái, chắc như kiềng ba chân.

Lấy làm lạ, mục yêu phụ càng dõi nhìn Thôi Oanh Oanh chăm chú hơn.

Được một lúc, mục càng thêm kinh ngạc khi nghe từ miệng của Thôi Oanh Oanh bồng phát ra những lời nói tưởng chừng như là lời lảm nhảm của kẻ sắp bị tiêu huỷ tri giác.

Nhưng nghe được vài lời, mục bồng rít lên đánh động:

- Phu quân. Tiểu nha đầu kia nhờ có khẩu quyết Khấp Quỷ Âm Công đã hoá giải được yêu công Quái Phướng. A đang đọc khẩu quyết cho bọn chúng nghe kìa.

Lão Quái Phướng Tà Dao không nói không rằng, lão bồng tăng thêm áp lực bằng cách nâng cao dần yêu công.

Quái Phướng rung lên nhiều hơn, đồng thời từ miệng của lão lại phát ra những tiếng hú trầm bồng như tiếng cô hồn dã quỷ đòi mạng.

Sắc diện của Thôi Oanh Oanh lập tức tỏ ra khấn trương. Nàng không thể nào tiếp tục việc đọc khẩu quyết Khấp Quỷ Âm Công cho mọi người nghe được nữa rồi. Nàng đang phải lo ngại cho chính bản thân nàng.

Có nghĩa là việc tăng áp lực của lão quái đã có hiệu quả.

Chờ đến khi toàn thân của Thôi Oanh Oanh rồi cũng chao đảo như mọi người, mục lại lên tiếng:

- Nhẹ tay nào, phu quân. Bằng không chúng ta không còn lấy một tên để sai khiến.

Mục vừa dứt lời và lão quái cũng vừa ngừng việc phát ra tiếng hú trầm bồng, nền đá dưới chân mục không hiểu sao bồng rung lên nhẹ nhẹ.



Mụ cau mày, nhìn sang lão quái.

Y mụ cho rằng vì lão quái dẫm chân đã lâu nên giờ đây, sự rung chuyển đó đã lan truyền đến mụ.

Và nếu nghĩ ngợi sâu xa hơn, biết đâu chừng lão quái đang chuyển yêu công kia sang mụ ? Lão cũng muốn không chế mụ ? Nghĩ là, lão quái muốn chỉ có một mình lão là độc môn ?

Mụ không hài lòng cũng không cam lòng.

Mụ bỗng rít lên:

- Đủ rồi đó, lão quái.

Quái Phướng Tà Dao liền ngưng yêu công:

- Vẫn chưa đủ đâu, Ngọc Nhân. Nhìn bọn chúng kia, bọn chúng chỉ mới phần nào loạn thần thôi. Ngưng như thế này, chẳng chóng thì chầy thần trí của chúng cũng lại khôi phục.

Mụ cười lạnh:

- Nhưng nếu phát động thêm nữa, ta e rằng không chỉ có chín hình nhân vô tri vô giác.

- Ý của Ngọc Nhân là...

- Hừ ! Lão còn giả vờ ư ? không phải lão vừa dịch chuyển yêu công về phía ta sao? Lão...

Mụ chưa kịp dứt lời, nền đá dưới chân mụ bỗng chuyển mình thật mạnh rồi im hẳn.

Mụ kinh nghi ra mặt.

Đến cả Quái Phướng Tà Dao cũng phải kinh tâm:

- Là địa chấn à, Ngọc Nhân ?

Mụ ngượng ngùng nói lại:

- Có lẽ như vậy! A... Khi nãy chỉ là lời nói lầm lẫn thôi, phu quân xin chớ để tâm!

Tuy vẫn còn kinh tâm, vì lượt địa chấn mới có nhưng lão cũng nói:

- Không hề gì. Ngọc Nhân mau lùi lại đi. Ta phải phát động tiếp yêu công, kéo phí phạm bao công sức.

Nói xong, chờ cho mụ yêu phụ lùi xa hơn lúc nãy một đoạn, Quái Phướng Tà Dao lại bắt đầu tiếp tục ý định.

Chính nhờ sự gián đoạn này, võ lâm Trung Nguyên may mắn qua được đại nạn.

Hai thanh âm tà quái này vừa hoà lẫn vào nhau và toàn thân của mọi người vừa tái diễn việc chao đảo ngả nghiêng, một tràng cười bỗng vang lên lồng lộng:

- Ha..ha...ha..

Một bóng nhân ảnh với một nhân vật nữa đi kèm cùng lúc đó xuất hiện giữa đường trường.

Mụ yêu phụ Vô Vi Tiên Tử chưa kịp có phản ứng thì Quái Phướng Tà Dao liền hé miệng hú vang lên:

- Hù...u...u...hú...

Yêu công quái phướng của lão quái vừa được tăng thêm áp lực. Vì Quái Phướng Tà Dao tinh mắt hơn đã nhận ra nhân vật vừa xuất hiện là ai.

Và cũng đến lượt mụ yêu phụ Vô Vi Tiên Tử nhìn ra kẻ đó.

Mụ nhanh nhẹn xé giẻ nhét vào tai và tung người lao ào đến kẻ đó.

Nhanh hơn một bậc, bóng nhân ảnh đó vội vã điểm huyết và làm cho nhân vật đi kèm phải ngã ngất đi.

Với bộ pháp cực kỳ biến ảo, chỉ một lượt vòng quanh bóng nhân ảnh đó lại lần lượt chế trụ huyết đạo của chín nhân vật đang chao đảo toàn thân không ngớt. Sau nhiều động tác chỉ thực hiện trong vòng cái chớp mắt này, bóng nhân ảnh nọ đã làm cho Quái Phướng Tà Dao và mụ yêu phụ Vô Vi Tiên Tử phải kinh tâm tán tởm.

Vì bóng nhân ảnh đó vừa ung dung ra chiêu để giao đấu với mụ yêu phụ vừa hé miệng thổi ra từng tràng dài những âm thanh có uy lực phá vỡ Thạch sơn kim thiết.

Vô Vi Tiên Tử buộc phải găm lên phần nộ:

- Làm sao các người thoát được địa lao ? Bạch Bất Phục! Là người muốn chết! Đờ!

- - - - - o o O o o - - - - -